

Trezită-s din visare...

Aspiranta

Trezită-s din visare...

Dispare iute ora și ziua-i tot mai mică,
Iar soarele ațipește, părând că-i obosit,
Din umezeala văii un abur se ridică,
Apoi dispare-n zare, de vânturi risipit.
Trezită-s din visare de-o ramură la geam
Pe care o rândunică a poposit o clipă,
Aud singura frunză- „Ca mamă îți eram,
Te-adăposteam în noapte, ferind a ta aripă.”
„O, frunză, biată frunză, îi spuse rândunica,
Curând vei fi alături de iarba cea uscată,
Te-așteaptă de-adăpost, broșuța și furnica
Să le ferești de brumă și apa înghețată.”

Tresare biata frunză, se uită-n jur cu jale,
Căci ale ei surate deja sunt gros covor,
Ar vrea cumva să scape de ploaia în rafale
Și poate rândunica să-i fie de-ajutor.
Dar când să îi vorbească, n-o mai zări alături,
Ci sus pe bolta tristă, în zbor neabătut,
Oftă privind cu jind la păsările-n stoluri
Și-al ei suspin ajunse doar un ecou tăcut.
Când vântul fără milă pe suflu o atinse
Se legănă învinsă, plutind pe ultim drum,
Lumina din nervuri încet, încet se stinse
Și ea se așeză, să dormă-n veci de-acum.